

maal om at substituere een Straf for en anden. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds henpegede paa, at Bøderne først skulde indbrives hos de Paagjældende i Modfætning til, hvad der gjælder om Straffebøder, da svarer jeg dertil: Dette forhold sig vel saa; men det er i de fleste Tilfælde uden Betydning hos de Personer, der her vil blive Spørgsmaal om, idet disse i Reglen Intet have. Jeg maa derfor fremdeles fastholde mine Anskuelser, som ikke ere uden Hjemmel i den tidligere Lovgivning. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds bemærkede meget vigtigt, at den Bestemmelse, hvortil jeg sigtede, er i Strid med Tidsaanden, og at den ikke længere vil blive anvendt; men dette gjør i saa Henseende Intet, thi det er klart, at den, dengang da den paagjældende Lov udkom, altsaa i 1836, har været overeensstemmende med Tidsaanden, og dette viser os, at Lovgivningen tidligere har betragtet Affsoningen af Alimentationsbidrag paa en strengere Maade end Affsoningen af Straffebøder. Med Hensyn til det andet Punkt, om Nødvendigheden af en bestemt Begrænsning af Tiden for Affsoningen efter § 3, skal jeg først ligeoverfor det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds gjøre opmærksom paa, at man maa forstaae Forordningen af 1836 § 6 saaledes, at der ikke kan være Spørgsmaal om længere Tids Affsoning af Evangsbøder til det Offentlige end 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Idet der nemlig udtrykkelig staaer, at Affsoningen første Gang skal finde Sted i 5 Dage, at man siden skal labe hengaae 4 Uger, og at saa hele Beløbet skal affones i Overensstemmelse med Indholdet af de første Paragrapher, følger heraf, at Affsoningen ikke kan gaae udover 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Men i ethvert Fald. troer jeg, at det er correct og ikke unødvendigt at have en bestemt Tidsbegrænsning for Fremtiden, thi det kan vistnok blive Tilfældet, at Affsoningstiden kan blive meget længere, end det ærede Medlem forudsætter. Naar der første Gang er anvendt en Maanedes Fængsel, og man derpaa lader 4 Uger hengaae og saa skrider til en ny Affsoning, da kan man ganske vist ikke paalægge ham at affone mere end 4 Ugers Bøder, hvis Bestemmelsen ellers er at forstaae

saaledes som den tilsvarende § 6 i Forordningen af 16de November 1836, hvilket det iøvrigt ikke synes efter Ordene, idet disse ved Optagelsen fra den nævnte Paragraph ere undergaaede Forandring. Her i Forslagets § 3 staaer nemlig udtrykkelig, at hele det paaløbne Beløb skal affones, hvilket ikke er synonynt med det hele siden forrige Gang, da Affsoningen var tilendebragt, paaløbne Bødebøder. Det ærede Medlem synes imidlertid at gaae ud fra, at Affsoningen var tilendebragt for hele det tidligere Beløb. Det lod til at være hans Mening, at hvad der kan affones, kun er de Bøder, der ere paaløbne siden den sidste Affsoning, men dette staaer der egentlig ikke her, hvormod det staaer i Forordningen af 1836. Men under alle Omstændigheder er man ikke nødt til at indskrænke den Tid, der hengaaer efter den første Affsoning, til 4 Uger. Den kunde jo gjerne være meget længere, et heelt Aar, om det skulde være. Jeg seer heller ikke, at der kan være Noget til Hinder for, at man, efterat have ladet den Paagjældende affone anden Gang, da paant i Genhold til Dommen lader ham affone yderligere. Dette seer jeg ikke er affaaret ved § 3. Det forekommer mig, at efter Dommens Bestaaffenhed, der fastsætter en uendelig fortløbende Mulct, indtil Handlingen er foretagen, maa man ogsaa kunne anvende Fængselsstraf i overordentlig lang Tid. Jeg maa derfor fremdes ansee en Begrænsning for heldig.

Mein: Jeg troer ikke, det vil være hensigtsmæssigt at forlænge denne Discussion meget. Jeg skal kun med Hensyn til den ærede sidste Talers Udtalelser mod § 4 erindre om, at naar han gaaer ud fra den Forudsætning, at de paagjældende Personer, hvem der er paalagt Alimentationsbidrag, i Reglen ikke have Noget, saa at det ikke kan nytte stort at henvisse til, at man kan indbringe Alimentationsbidragene hos dem, saa er altsaa den Tanke, der ligger paa Bunden af det ærede Medlems Mening om, at man skulde bibeholde Fængsel paa Vand og Brød som Affsoningsmiddel i det i § 4 omtalte Tilfælde, egentlig den, at det som gjennem Ordene fremtræder som et Affsoningsmiddel, i Virkeligheden skulde være en